

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΚΡΑΑΛ

Εισαγωγική πληροφόρηση για το έργο του Julius Evola
«**Μυστήριο του Γκράαλ** (και γιβελλινική Παράδοση της
Αυτοκρατορίας) » (1937)

Το ιερό **Γκράαλ** ή **Αγιο Δισκοπότηρο**, ήταν ένα σκεύος που χρησιμοποιήθηκε κατά τον μύθο από τον Χριστό στον Μυστικό Δείπνο και εδόθη στον ευλαβή πιστό Ιωσήφ της Αριμαθαίας. Εκεί, κατά τον μύθο, συλλέχθηκε το αίμα και ο ιδρώτας του Κυρίου, την ώρα που ο Ιωσήφ τον κατέβαζε από τον Σταυρό.

Μετά τον θάνατο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο Ιωσήφ φυλακίστηκε σε έναν τύμβο, προφανώς όμοιον με εκείνον που χρησιμοποίησε για το σώμα του Χριστού. Αφημένος εκεί από τους δικαστές – ραβίνους του Σανχεντρίν για να λιμοκτονήσει ως υποτακτικός του Ναζωραίου, τρεφόταν επί αρκετά χρόνια από την μαγική δύναμη του Γκράαλ, το οποίο του παρείχε τροφή και νερό κάθε πρωί με θαυματουργό τρόπο. Αργότερα - και σύμφωνα με μιαν άλλη εκδοχή του μύθου, που εγράφη από τον Γάλλο ποιητή του 13^{ου} αιώνας Ρομπέρ ντε Μπορόν - ο Ιωσήφ εταξίδεψε στην Βρετανία με την οικογένειά του και διάφορους συντρόφους του. Εκεί εγκαταστάθηκε στο Ινεσβίτριν (Γκλάστονμπερι), αλλά το δισκοπότηρο μετεφέρθη στο Μεγάλο Κάστρο του Κορμπένικ και στεγάστηκε σε ένα θαυματουργό κάστρο, όπου φυλασσόταν πάντα από τους Βασιλείς του Δισκοπότηρου, απόγονους της αγαπημένης κόρης του Ιωσήφ Άννας ή Ενουκέους και του συζύγου της Μπρόνς.

Αιώνες αργότερα, η τοποθεσία του Μεγάλου Κάστρου του Κορμπένικ ελησμονήθη. Όμως, στην αυλή του βασιλέως Αρθούρου, υπήρχε η προφητεία ότι το Δισκοπότηρο θα το ανεκάλυπτε και πάλι ένας απόγονος του Αγίου Ιωσήφ. Αυτός ο συγκεκριμένος απόγονος ήταν και ο μόνος που θα μπορούσε να καθίσει στην «Επικίνδυνη Θέση», στην Στρογγυλή Τράπεζα. Όταν ένα τέτοιο άτομο έφτασε με την μορφή του ιππότη Γκάλαχαντ, γιου του Λάνσελοτ, μαζί με ένα θαυμαστό, αν και σύντομο όραμα του ίδιου του δισκοπότηρου, άρχισε μια αναζήτηση για να βρεθεί το ιερότερο των λειψάνων.

Μετά από πολλές περιπέτειες και πολλά χρόνια Αναζητήσεως- περιπλανήσεως, οι ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης διέσχισαν την Βρετανία από το ένα άκρο στο άλλο. Ανάμεσά τους ο εκλεκτός Πέρσιβαλ (ή Πέρεντουρ), ήταν εκείνος που ανακάλυψε το κάστρο Κορμπένικ σε μια περιοχή τόσο άρρωστη όσο και ο «πληγωμένος βασιλιάς» της. Όταν φιλοξενήθηκε από αυτόν τον «Ψαρά» ή «Βασιλέα του Δισκοπότηρου» απέτυχε να ερωτήσει για το Γκράαλ και έφυγε με άδεια χέρια. Ο Λάνσελοτ ήταν ο επόμενος που πλησίασε στο Κορμπένικ, αλλά του απαγορεύτηκε η είσοδος γιατί ήταν μοιχός. Τελικώς, κατέφθασε ο Γκάλαχαντ που του επετράπη να εισέλθει στο παρεκκλήσιο και να ατενίσει το Δισκοπότηρο. Την ίδια στιγμή, η ζωή του ολοκληρώθηκε, έφθασε στο μυστικό της τέλος και ο ίδιος, «τελειωθείς» πλέον από την Θεία Χάρη, ανυψώθηκε μαζί με το δισκοπότηρο στον ουρανό.

Το Άγιο Δισκοπότηρο ονομάζεται αρχικά απλό κύπελλο στα έργα του Κρετιέν ντε Τρουά. Η λέξη προέρχεται πιθανώς από την αρχαία γαλλική λέξη «γκραάλ» που σημαίνει «πλατύ και ευρύχωρο πιάτο ή δίσκος» και προέρχεται στην παραφθορά της λατινικής εκδόσεως *cratus - cratalis - gradalis*, της ελληνικής λέξεως «κρατήρ» (ο κρατήρ ήταν το αγγείο, στο οποίο αναμιγνυόταν το νερό και ο οίνος - το κρασί και η λέξη προέρχεται από το κεράννυμι, που σημαίνει αναμιγνύω, όπως στο «υδρομέλι» – «μεντ» στην αρχέγονη πρωτοπατρίδα, το «μεντ» - «μέθυ»/του μέθους, που προσφέρει «μέθη» δηλαδή «μέθεξη» στην πέραν πραγματικότητα) . Αν και συνήθως σκεφτόμαστε το δισκοπότηρο ως κύπελλο, στις διαφορετικές εκδοχές του μύθου ή και σε διαφορετικούς μύθους περιγράφεται ως δίσκος, «κέρας της Αμαλθείας», κέρασ της αφθονίας, ή ακόμα και βιβλίο, ή λίθος.

Η αναζήτηση κάποιου θείου σκεύους ήταν εξόχως δημοφιλές θέμα στον αρθουριανό κύκλο των μύθων, πολύ πριν εισάγουν οι μεσαιωνικοί συγγραφείς το ιερό γκράαλ στην βρετανική μυθολογία. Εμφανίζεται στον μύθο του Μπαμπινόγκιον, στην μυθιστορία του μαγικού ζευγαριού των «Κούλχουτς και Όλγουεν» στο «Λευκό Βιβλίο του Ρύντερχ» (1350 μ. Χ.), αλλά ιδιαίτερα γνωστή είναι η δεκαεξάστιχη ιστορία του «Πρεϊντέου Άνουφν» ή «Λείες του Αλλοκόσμου», όπως τις αφηγήθηκε ο Βριτόνος Κέλτης ποιητής Ταλιέσιν στο 30^ο εδάφιο από το περιβόητο έμμετρο ουαλικό «Βιβλίο» του (Llyfr Taliesin,) του πρώιμου 14^{ου} αιώνας. Ο Αρθούρος και οι πολεμιστές του έπλευσαν για τον κελτικό Αλλόκοσμο για να πάρουν το πετροστόλιστο Καλντρόν, την χύτρα του Άνουφν. Όπως και το δισκοπότηρο, το καλντρόν ήταν δωρητής της αφθονίας, αλλά και μαντικό μέσο της προφητείας. Ανακαλύφθηκε επιτέλους στο Κάερ-Σίντι ή Γουϊντίρ, ένα κρυστάλινο κάστρο-νησί και φυλασσόταν από εννέα νεράιδες. Όμως οι κίνδυνοι ήταν μεγάλοι ακόμα και για τους άντρες του Αρθούρου. Η αποστολή εν τέλει εγκαταλείφθηκε και μόνον επτά επέστρεψαν σπίτι τους.

Τα κελτικά καλντρόν χρησιμοποιούνταν για τελετουργικούς σκοπούς ήδη από την Ύστερη Χαλκοκρατία (όψιμο Εποχή του Χαλκού). Σε τελετουργικές θέσεις στην νυν λίμνη Λλυν Φάουρ - Llyn Fawr (στην Κομητεία Γκλάμοργκαν της Νότιας Ουαλίας) όπου ήταν χώρος απόθεσης («θησαυρός») όπλων και αναθημάτων βρέθηκαν τέτοια σκεύη, αν και το γνωστότερο παράδειγμα είναι η αργυρή χύτρα - το καλντρόν- του Γκούντεστρουπ, που βρέθηκε το 1891 στα έλη τύρφης της Γιουτλάνδης στην Δανία και ανασυγκροτήθηκε από τον Δανό αρχαιολόγο Σόφους Μίλλερ το 1982. Ιδιαίτερα διακοσμημένο με πορτρέτα

πολλών κελτικών θεοτήτων, τούτο το σκεύος χωρούσε άλλοτε πάνω από 60 λίτρα υγρού. Είναι αργυρό σκεύος πλούσια διακοσμημένο, που εικονίζει σκηνές από την μυθολογία των Κελτών, Γερμανών και Θρακών Ινδοευρωπαϊών. Το υλικό είναι σχεδόν ατόφιο ασήμι, εν μέρει επίχρυσο. Αποτελείται από δεκατρία ελάσματα. Ένα στρογγυλό, πέντε μακρόστενα και επτά βραχύτερα παραλληλόγραμμου σχήματος. Λείπει ένα κομμάτι τετραγωνικών διαστάσεων. Λείπει επίσης μια λαβή, και μερικά άλλα τμήματα. Φέρει φθορές που προέρχονται από συχνή χρήση. Η χύτρα του Γκούντεστρουπ είναι το μεγαλύτερο σωζόμενο αργυρό σκεύος της εποχής του σιδήρου στην Ευρώπη. Η τεχνοτροπία φαίνεται πως είναι θρακική, ενώ ο διάκοσμος είναι κελτικός. Πιστεύεται ότι ήταν κέλτικη παραγγελία σε θρακικό εργαστήριο. Πιθανόν να μεταφέρθηκε από Γερμανούς Κίμβρους εμπόρους που διέσχισαν τον Δούναβη με βόρεια διεύθυνση. Άλλοι ερευνητές ερμηνεύουν το σκεύος ως έργο Γαλατικού εργαστηρίου της εποχής του αυτοκράτορος Αυγούστου και υποθέτουν ότι καταποντίστηκε στους ρωμαϊκούς χρόνους

Το μαγικό σκεύος του Αλλοκόσμου ήταν η χύτρα - καλντρόν της Κερίντγουεν, της θεοποιηθείσας μάγισσας και κατόπιν κελτικής θεάς της Εμπνεύσεως, της Αναγεννήσεως και της Μεταμορφώσεως. Σήμερα την θυμόμαστε ως γριά μάγισσα που ανακατεύει δυσοίωνα το τσουκάλι της, αλλά στους αρχαίους χρόνους μαγείρευε μέσα στη μαγική της χύτρα ένα μαγικό ποτό, το ενθεογόνο «Άγουεν» που παρείχε έμπνευση, σοφία και γνώση.

Αυτή είναι και η ουσία του Αγίου Δισκοπότηρου, το οποίο μεταφέρει τις ποιότητες της χριστικής φύσης μέσω της θείας κοινωνίας. Μέσω του μύθου για το Άγιο Δισκοπότηρο, εισέβαλε στον Χριστιανισμό ένα πανάρχαιο έθιμο διά της γνωστικής παράδοσης. Το Άγιο Δισκοπότηρο υπήρξε το πρωτεύον κεντρικό σύμβολο της δυνάμεως και της ουσίας της «Στρογγυλής Τραπέζης» του αρθουριανού κάστρου Κάμελοτ. Η υπερβατική - υπερφυσική συνεκτική του δύναμη υπήρξε πυρηνικό σύμβολο ενότητας για μια χώρα που σπαρασσόταν από την αιματηρά διαμάχη Βρετανών Σαξόνων επί αιώνες. Βεβαίως η ιστορική αλήθεια απέχει πολύ από τον Μύθο, ο οποίος όμως ως η καθαρά Ιδέα στην δραστική της μορφή εξυπηρετεί τις ανάγκες του ανθρώπου για ολοκλήρωση. Στον μύθο του Δισκοπότηρου κρύβεται η ανάγκη του ατόμου να ολοκληρώσει και να ενοποιήσει τα κομμάτια της υπάρξεώς του κατευθυνόμενο στην εξατομίκευση, να καταστεί Πρόσωπο όπως επαγγέλεται η γιουνγκιανή ψυχική έρευνα.

Στον μύθο του ιερού Δισκοπότηρου, κρύβεται επίσης η ανάγκη ενός ολοκλήρου Έθνους για Ειρήνη, Ενοποίηση και Ολοκλήρωση, από αυτήν δε την άποψη - είτε συμφωνούν είτε διαφωνούν οι ερευνητές της ιστορίας - ο αρθουριανός κύκλος είναι ένας δραστικός και ζωντανός «μορφοποιητικός» μύθος ενοποιήσεως της «Λαϊκής Κοινότητας» στην εθνική της ταυτότητα, αλλά και της μετουσιώσεως του απλοϊκού - ατελούς και «αμαρτωλού» ανθρώπου σε αφυπνισμένο και «καθαρό» - αγνό Ήρωα, που ξεκινά την «Αναζήτηση» για να κατορθώσει τον «Μεγάλο Άθλο» της Σωτηρίας, όπως προστάζει η Πρόνοια .

Το κείμενο του Διδασκάλου Έβολα «Το μυστήριο του Γκράαλ» υποβιβάζει ή απορρίπτει τις χριστιανικές ερμηνείες περί του Αγίου Δισκοπότηρου. Ο Έβολα έγραψε ότι ο Ιερός Κρατήρ «συμβολίζει την αρχή μιας αθάνατης και υπερβατικής

δύναμης που συνδέεται με την αρχέγονη κατάσταση ... Το μυστήριο του Δισκοπότηρου είναι ένα μυστήριο μιας πολεμικής μύθεως». Υποστήριξε ότι οι πιστοί του Αυτοκράτορος Γιβελλίνοι, οι οποίοι πολέμησαν τους κληρικαλιστές υποτακτικούς του Πάπα Γουέλφους για τον έλεγχο της Βόρειας και Κεντρικής Ιταλίας στον δέκατο τρίτο αιώνα, διατηρούσαν μέσα τους τις υπολειμματικές επιρροές των προχριστιανικών κελτικών και τευτονο-σκανδιναβικών παραδόσεων που αντιπροσώπευαν την αντίληψή του ιδίου για τον πυρηνικό αρχέγονο μύθο του Γκράαλ. Υπεστήριξε επίσης ότι η νίκη των Γουέλφων εναντίον των Γιβελλίνων αντιπροσωπεύει μια «έκπτωση», μια διάρρηξη των καστών, δεδομένου ότι η υλόφρων εμπορική κάστα ανέλαβε την εξουσία της ανωτέρας κάστας των πολεμιστών. Στον επίλογο αυτού του κειμένου του, ο Έβολα υπεστήριξε επίσης ότι τα «Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών», ανεξάρτητα από το αν τυπικά ήσαν αυθεντικά ή όχι, ήσαν αναμφισβήτητα μια πειστική και αδιάσειστη έκφραση της επελθούσης νεωτερικότητας, της κοσμικής και ιστορικο-φυσικής ανατροπής εκ μέρους των δυνάμεων της διάλυσης.